

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404356928/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

ham. Men han skulde ikke have noget af, at hun nu rejste tre Maaneder væk og derved Forbindelsen afbrødes mellem dem, just som den var begyndt, medens hun oven i Købet turede rundt med Gøglere og blev feteret af Provinsfolk og Normænd. I en indre Vision saa' han hende for sig sidde i et Hotel og drikke Champagne med Direktør og Komiker og diverse norske Trælasthandlere med røde Ansigter. Disse trakterede, og deres røde Ansigter betragtede meget udtryksfuldt denne sjældne Prøve paa kjøbenhavnsk Elegance, som var faldet ned til dem en Sommernat. Nej, Tak!

Imidlertid, han kunde ikke skride ind straks, vidste heller ikke hvordan. Men han mente dog at rykke lidt frem, da det aftaltes mellem dem, at de yderligere skulde forhandle om denne Tournée. Fru Baltzer bad ham ovenikøbet selv beramme et Møde, naar han havde Tid en Aften i næste Uge.

Som en praktisk Dame holdt Fru Baltzer nemlig ikke af at skrive Breve, der kunde opbevares, hvorimod det ikke mishagede hende at modtage Autografer. Og Flemming blev

henrykt, da der saaledes tilbødes ham, at han blot behøvede at skrive efter hende — saa kom hun. Snart rejste Familien paa Landet — hvad Fru Baltzer ogsaa havde beregnet — og Ind- og Udgang faldt nemmere.

Endelig rejste Fru Baltzer sig for at gaa, rakte Flemming sin lille Haand og sagde med et yndigt Smil:

»Farvel og Tak!«

Flemming tog Haanden og vilde føre den til sine Læber. Men med et lille forskrækket Udbrud trak Fru Baltzer den til sig:

»Aa nej, ikke saadan!«

Og Flemming, lidt flov og lidt smigret ved denne enorme Kyskhed, lagde Haanden undskyldende paa sit Bryst og bukkede ærbødigt, medens med et sidste døende Øjekast den skønne Dame forsvandt.

Da hun var gaaet, faldt der en stærk Ubehagsfølelse over Flemming. Alle hans Nerver havde danset nu i halvanden Time. Han følte sig som En, der havde siddet ved et overdaadigt dækket Bord uden at turde nyde en eneste af Retterne. En stærk Hunger plagede ham. Og med voksende Ubehag tænkte han